

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 666. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708758466272/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

gjorde det rigtignok også, både i såkaldt borgerlig anseelse: han blev nu også droppet af Højre – og i familielivet: hans hustru forlod ham sammen med børnene. Han ville betale prisen for sin personlige og kunstneriske forryngelses skyld. Om den vidner fremfor alt vor store lyriske roman.

7. Modtagelse og efterliv

I dette afsnit skal vi belyse modtagelsen og virkningen af Drachmanns roman. Vi begynder med enkelte private reaktioner. De offentlige, som vi efterfølgende tager fat på, kan deles i dagblads-anmeldelserne og tidsskriftkritikkerne. Derpå kommer de behandlinger – ofte i større sammenhænge – som romanen er blevet underkastet i senere kritik og litteraturhistorieskrivning. Og endelig kan man spørge, om den har haft indflydelse på andre forfatteres værker – et spørgsmål, der dog kun kan signaleres, ikke besvares på dette sted.

Her bliver selvsagt kun tale om en selektiv belysning af de forskellige receptionsletter. Således er den udenlandske kritik kun i et par tilfælde antydet.

Drachmann fik adskillige private reaktioner på sin omfangsrige roman. Blandt de første må han have glædet sig over et kærligt og begejstret brev fra søsteren Erna Juel-Hansen, skrevet 6. oktober 1890, straks hun har læst værkets »første Bog»:

»Bogen er jo *dig* – det er, som om du havde skaaret Brystet op og sagt: kom her – se – her er mit Hjærte – her er mit Blod saadan som det varmt svært rødt løber gennem Aarerne – saadan har jeg elsket, lidt – raset, levet [...]».²²

Interessant, at en fortrolig således allerede ved den første bog, der dog mest sætter miljøerne og personerne op, inden den store forelskeshistorie er begyndt (men vi får ganske vist Ulf-skikkelsen, og der indgår »Jeg drømmer»), hæfter sig ved det subjektive, selvudleverende. Romanens motto er da mere sigende end dens titel! – Den tidsskildrende nøgleroman om københavnske koryfæer, der er ganske iøjnefaldende i starten, har været helt sekundær for Erna Juel-Hansen.